

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RON, MERCEDES

Marfil / Mercedes Ron ; trad. din lb. spaniolă de Anca Coman Doicin. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-807-8

I. Coman Doicin, Anca (trad.)

821.134.2

Redactor: **Ana-Maria Niculae**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

MARFIL

Copyright © 2019 by Mercedes Ron.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MERCEDES RON

MARFIL

Seria Enfrentados

Traducere din limba spaniolă de Anca Coman Doicin

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

NOTĂ

Romanul conține teme care pot fi sensibile pentru unii dintre cititori, cum ar fi răpiri, violență și relații marcate de dezechilibre de putere. Se recomandă prudență la lectură.

PROLOG

SEBASTIAN

Dacă m-ar fi întrebat cineva ce naiba caut acolo, aș fi putut să dau un milion de răspunsuri diferite și niciunul n-ar fi fost întru totul adevărat.

Munca asta cerea atât de mult de la mine, încât uneori mă întrebam de ce continuam, de ce nu renunțam pur și simplu, de ce nu părăseam definitiv mediul ăsta. Dar, când mă gândeam ce ar însemna să las totul baltă, pur și simplu îmi reduceam conștiința la tăcere și mergeam mai departe.

Ceilalți bărbați de acolo m-ar fi ucis fără să stea pe gânduri dacă mi-ar fi bănuț măcar îndoilele. Dar, de ani întregi, mintea îmi era o fortăreață și știam să-mi controlez gândurile astfel încât nimeni să nu poată nici măcar întrezări rezervele care mă încercau uneori.

În lumea în care mă învârt eu... îndoilele pot însemna moartea.

De la distanță, am verificat dacă ținta îmi e bine aliniată. Nimeni nu-mi asigura spatele; eram pe cont propriu... deși în jurul meu se aflau peste cincisprezece oameni.

În clipa în care au început să răsunе împușcăturile, am știut că operațiunea se dusesse naibii.

Dar un singur glonț avea să schimbe absolut totul.

MARFIL

Două săptămâni mai târziu

M-am uitat la moneda de un peso columbian pe care o țineam între degete. Îl așteptam pe Liam și nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: cele două fețe ale monedei alcătuiau un întreg, dar nu aveau să se vadă niciodată. Poate părea o prostie, o monedă e doar o monedă, dar nu mă puteam împiedica să mă identific cu ea. Oare și eu aveam două laturi complet opuse, care nu aveau să se contopească niciodată într-una singură? Uneori îmi era greu să mă înțeleg. Dacă aș fi putut să-mi privesc viața din exterior, sunt sigură că, în majoritatea situațiilor, singurul lucru pe care mi l-aș fi spus ar fi fost: ce naiba faci?

Sora mea, Gabriella, susținea că faptul că ne petrecuserăm toată copilăria și adolescența într-un internat aflat la mai bine de șase mii de kilometri de casă ne lăsase cicatrici. Din fericire, eu lăsasem deja în urmă perioada aceea. Sora mea, în schimb, mai avea de îndurat doi ani lungi de reguli stricte și ceruri înnorate. Peste doar câteva luni avea să împlinească șaisprezece ani, iar cea mai mare grijă a ei era că nu sărutase niciodată un băiat. Spunea că, dacă mai continua mult să trăiască numai printre fete, avea să ajungă să iasă cu una dintre

ele. Îmi venea să zâmbesc numai când îmi imaginam expresia tatălui nostru la o asemenea sugestie.

Cicatricile... un subiect despre care aș fi putut vorbi ore întregi. Cea mai adâncă dintre ele încă mă făcea să mă trezesc în toiul nopții cu inima bătând nebunește și lacrimile curgându-mi pe obraji de parcă aș fi avut patru ani, nu douăzeci. E incredibil cum unele amintiri ne rămân întipărite pentru totdeauna în minte, în vreme ce altele dispar fără urmă. Potrivit celor de la Pixar – da, studioul de animație care a făcut filmul *Întors pe dos* –, creierul nostru șterge amintirile care nu ne mai sunt de folos și le păstrează doar pe cele pe care le consideră importante. Dar nu puteam să nu mă întreb: la ce-mi folosea să-mi amintesc cum mama fusese ucisă chiar sub ochii mei? Evident, indiferent ce spune Pixar, creierul face ce vrea.

În timp ce gândurile îmi hoinăreau fără țință, mi-am dat seama că grupul de tipi de la bar, din dreapta mea, se uita la mine. Fără să ezit, mi-am ridicat capul și i-am privit, refuzând să-mi feresc ochii. Intenția mea fusese să-i intimidez sau măcar să-i fac să nu se mai holbeze atât de nerușinat, dar doi dintre ei au început să râdă, iar al treilea, înalt și cu părul șaten-deschis, mi-a susținut privirea fără să clipească.

Uram să fiu prima care își ferește privirea, indiferent cu cine aveam de-a face. Pe întreaga planetă exista o singură persoană care mă putea face să-mi plec capul la comandă: tata. Dar era departe și nu trebuia să mă gândesc la el. Așa a început cea mai memorabilă înfruntare de priviri din întreaga istorie a omenirii. Bine, poate că nu era chiar atât de dramatic – aveam tendința să exagerez –, dar mie așa mi se părea. Cu cât se uita mai mult la mine, cu atât deveneam mai curioasă, iar cu cât îl priveam mai mult, cu atât îmi puteam imagina mai bine ce-i trece prin minte.

Poate că puteam să mă distrez puțin cu tipul ăsta.

— Hei, Marfil, s-a auzit o voce gravă în spatele meu, deși atingerea mâinii lui pe spatelui a fost cea care m-a făcut să tresar și să-mi abat privirea.

La naiba! Tocmai pierdusem.

Frustrarea mi-a dispărut când m-am întors și l-am văzut pe cel mai bun prieten al meu.

Liam Michaelson avea aproape un metru nouăzeci, părul negru ca noaptea și ochii de un albastru strălucitor. Zâmbetul lui era renumit pentru capacitatea de a frânge inimi, iar partea cea mai rea era că știa asta. Genele lui lungi și negre, invidiate de orice femeie, împreună cu orele petrecute la sală alcătuiau combinația perfectă. Femeile își pierdeau mințile după Liam. Un adevărat cuceritor. Nu, nu era gay și, da, chiar era cel mai bun prieten al meu. S-au văzut și lucruri mai ciudate.

— Te-am făcut să aștepti mult? m-a întrebat, privind peste capul meu spre tipii de la capătul barului.

— Suficient cât să trebuiască să-mi cumperi ceva de băut.

Legal, n-aveam voie să beau alcool, cu atât mai puțin să-l cumpăr, dar era atât de ușor să faci rost de acte de identitate false, încât legea mi se părea ridicolă.

Liam a zâmbit dulce și a chemat-o pe chelneriță. A comandat băuturile noastre obișnuite, pe care ea ni le-a adus câteva minute mai târziu.

— Și cui îi datorez jumătatea asta de oră de așteptare? am întrebat, învârtind măslinile din martini.

Liam și-a dus berea la buze și și-a dat ochii peste cap.

— Nu vrei să știi.

— Virginia? A, nu, stai... Rose?

— Tessi, a zis el.

N-am putut să nu râd.

— Tessi? Ai vreun motiv anume pentru care îi spui așa?

— Așa vrea ea. La naiba, e insuportabilă.

Liam era un tip care, ei bine... era un tip. Punct. Ca regulă generală, bărbații vor doar să se distreze și, în general, și noi, femeile, vrem același lucru, plus o mulțime de altele, deși eu nu mă includeam în categoria asta. Dar înțelegeam de ce Virginia, Rose și... Tessi voiau mai mult de la cel mai bun prieten al meu. Ar fi fost o partidă excelentă, dacă ar fi reușit să nu mai flirteze cu tot ce mișca, bineînțeles.

Eu și Liam ne-am cunoscut în primul meu an de facultate. Tocmai mă mutasem la New York după opt ani petrecuți într-un internat din străinătate, înconjurată numai de fete și călugărițe; acasă, în Louisiana, petreceam doar câteva luni pe an. Amândoi studiam economie la Universitatea Columbia. El era cu trei ani mai mare decât mine, ceea ce însemna că se afla în ultimul an.

Avusesem nevoie de mult timp și multă muncă de convingere, dar cu doi ani în urmă reușisem să-l fac pe tata să mă lase să mă mut singură la New York. S-ar putea spune că o luasem puțin razna când mă trezisem pentru prima dată cu atâta libertate. Toată reprimarea din adolescență nu-mi făcuse deloc bine și-mi cam pierdusem capul, dar îmi plăcea să cred că perioada aceea rămăsese în urmă. În cea mai mare parte.

Liam a fost primul băiat pe care îl sărutasem. Tocmai împlinisem optsprezece ani și descoperisem de ce sunt în stare când venea vorba să seduc bărbați. Tata mă ținuse întotdeauna ascunsă de lume de parcă aș fi fost de neatins, dar Liam m-a atins... peste tot. Nu ne-am culcat împreună, dar am făcut alte lucruri, până când, în cele din urmă, ne-am dat seama că ne e mai bine ca

prieteni, oricât de potrivită aș fi fost eu pentru el și el pentru mine.

După Liam, am avut o relație scurtă, dar mai serioasă, cu un tip pe nume Regan. Apoi am aflat că el și prietenii lui pariaseră zece mii de dolari pe care dintre ei avea să se culce primul cu mine. Da, zece mii de dolari. Jalnic! Mai mult decât orice, mă înfuria faptul că tata avusese dreptate de fiecare dată când îmi spusese să nu am niciodată încredere în bărbați. După aceea, ceva s-a schimbat în mine; am devenit de nerecunoscut. Am hotărât să iau de la bărbați exact plăcerea fizică pe care mi-o doream și să nu le ofer nimic în schimb. Simplu și clar.

— Tipul de la bar vine încoace, a spus Liam o jumătate de oră și trei pahare de martini mai târziu. Vrei să mă prefac că sunt iubitul tău?

— Ar putea fi amuzant, dar nu, am răspuns, curioasă să văd ce avea tipul de zis.

Am simțit pe cineva în spate, dar m-am prefăcut că nu observ. Liam, în schimb, s-a întors să se uite la el.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Ei bine, voiam să schimb două vorbe cu prietena ta.

M-am întors zâmbind. Era foarte atrăgător, chiar mai atrăgător decât păruse din celălalt capăt al barului. Era înalt, cu părul blond-închis, și emana aceeași siguranță de sine pe care o aveau aproape toți bărbații pe care îi cunoșteam, siguranța aceea dobândită pur și simplu pentru că se născuseră în puf.

A clipit de câteva ori.

— La naiba... de aproape ești și mai sexy.

N-aveam nevoie să mă uit la Liam ca să știu că își dă ochii peste cap.

— Da? am întrebat calm.

Complimentele nu însemnau nimic pentru mine.

Tipul s-a bâlbâit, apoi a scos o carte de vizită din buzunarul cămășii și mi-a întins-o.

— Mi-ar plăcea să te invit la cină cândva, a zis, de data asta cu o voce ceva mai sigură.

M-am uitat la cartea lui de vizită. Îl chema Harry și era arhitect. Probabil habar n-avea că am doar douăzeci de ani. Asta pățai când ieșai pe Wall Street.

— O să mă gândesc, am răspuns.

Harry a zâmbit și am observat că are o gropiță în obrazul stâng. I-am zâmbit și eu, iar el ne-a făcut semn de rămas-bun. Nici măcar nu mă întrebase cum mă cheamă. Am pus cartea de vizită în geantă și m-am întors spre prietenul meu, care mă privea cu un amestec de amuzament și enervare.

— Uneori mă îngrozește cât de mult semeni cu mine.

Am clătinat din cap.

— Nu semănăm deloc și știi foarte bine.

Liam a oftat.

— Tipul care o să se culce cu tine e un norocos.

L-am fulgerat cu privirea.

— Șșșt, nu spune nimănui secretul meu cel mai întunecat.

— N-ai de ce să-ți fie rușine. Te deranjează că tipii mint că s-au culcat cu tine?

Da, mă deranja.

— Dacă trebuie să mintă ca să se simtă mai bărbați, n-au decât. Dacă cineva vrea să știe adevărul, poate să mă întrebe pe mine.

— Ești ca o *mantis religioasă*, o călugăriță. Știi asta, nu?

— N-am devorat pe nimeni niciodată; pur și simplu iau ce vreau și arunc restul.

Liam a râs.

— Ești atât de naivă! Într-o bună zi, o să apară un tip care o să te facă să-ți pierzi mințile și o să trebuiască să-ți înghiți toate ideile feministe.

— N-are nicio legătură cu feminismul. Bărbații s-au folosit de femei de când lumea; iau ce vor și merg mai departe. Ce e greșit dacă fac și eu același lucru? N-am de gând să las pe altcineva să se bucure de corpul meu; vreau să fiu eu cea care se bucură.

Liam m-a privit de parcă n-aș fi înțeles nimic.

— Orice bărbat de pe lumea asta s-ar bucura și numai să se uite la tine, Marfil. Să te atingă ar fi ca și cum ar câștiga la loterie, crede-mă.

Nu că m-ar fi făcut cineva vreodată să ajung la extaz. Dar Liam nu trebuia să știe asta. Nimeni nu trebuia.

Am tăcut câteva minute, apoi am spus:

— Tu ești singura persoană cu care aș fi dispusă să merg mai departe, pentru că suntem prieteni.

Liam aproape s-a înecat cu berea.

— Și tocmai asta îmi spune că ești beată. Hai, să mergem! Te duc acasă.

Nu mințeam când spuneam că Liam era singurul bărbat căruia m-aș fi gândit să mă ofer cu totul. Dintre toți bărbații de pe planetă, era singurul în care aveam încredere. Mă gândisem de multe ori la asta, pentru că, deși aveam destulă experiență în tot ce se întâmplă înainte de sex, îmi era teamă să merg până la capăt. De când eram mică, tata îmi băgase în cap ideea că virtutea unei femei e cel mai de preț lucru pe care îl are. Iar călugărițele de la internat nu ne cruțaseră de niciun amănunt despre toate lucrurile îngrozitoare care ni s-ar fi putut întâmpla dacă am fi cedat păcatului desfrâului. Dintr-un motiv oarecare, acesta era singurul lucru de la internat pe care îl luasem cu adevărat în serios. Toți

cei din jur păreau atât de obsedați de virginitate și de pierderea ei, încât, deși îmi doream cu disperare să mă revolt — și, în anumite privințe, chiar mă răzvrătisem —, tot nu eram în stare să fac acel ultim pas.

Liam m-a dus acasă cu Audi-ul lui gri. Îl cumpărase de curând, iar scaunele încă miroseau a mașină nouă. Spre deosebire de mulți studenți, eu nu locuiam în campus. Tata îmi permisesese să mă mut la New York pentru facultate cu condiția ca el să hotărască unde aveam să locuiesc. Apartamentul meu se afla în Upper East Side, una dintre cele mai scumpe zone ale orașului, și nu trebuia decât să iau metroul până la facultate. Poate păream răsfățată, dar puțin îmi păsa că locuiam într-una dintre cele mai exclusiviste clădiri din Manhattan. Fusesem înconjurată de lux toată viața și, deși mulți mă considerau o proastă fiindcă mă mai oboșisem să merg la facultate când era limpede că aveam să moștenesc o avere, eu știusem dintotdeauna c-o să încerc să-mi croiesc propriul drum.

Mă pricepeam foarte bine la cifre, așa că economia fusese o alegere firească. Dar aproape toată adolescența îl implorasem pe tata să mă lase să intru la New York City Ballet. Răspunsul lui fusese întotdeauna un „nu” categoric, iar când încercasem să mă împotrivesc, sfârșisem prin a regreta. Fusesem obligată să renunț la visul de a deveni dansatoare profesionistă, dar, dacă exista vreun avantaj în a avea un apartament întreg numai pentru mine, era că puteam dansa acasă cât doream.

L-am sărutat pe Liam pe obraz și ne-am promis să ne vedem înainte de weekend. I-am făcut cu mâna lui Norman, portarul, și am traversat holul clădirii spre lift. Să locuiești singură în New York putea părea un act de curaj pentru o femeie tânără, dar cartierul meu era foarte sigur, locuit în mare parte de familii de bancheri

care făcuseră sume exorbitante de bani pe Wall Street. Tata era unul dintre ei.

Apartamentul era minimalist, aproape lipsit de decorațiuni, cu excepția câtorva perne roz-aprins. Mototoul meu era: cu cât ai mai puține lucruri, cu atât ai mai puțin de curățat și îl respectam cu sfințenie. Aveam norocul să dispun de un apartament foarte mare, cel puțin după standardele New Yorkului: două dormitoare (fără să pun la socoteală camera personalului), două băi și un spațiu deschis care cuprindea livingul și bucătăria. Cum locuiam singură, transformasem al doilea dormitor într-un studio de dans și acolo îmi petreceam cea mai mare parte a timpului când eram acasă. Instalasem chiar și o bară de balet și oglinzi mari, în care mă priveam cât mă relaxam în ritmul muzicii.

Pe unul dintre pereții livingului, prietena mea cea mai bună, Tamara, începuse să picteze o frescă pe care aş fi putut s-o studiez la nesfârșit. Era un amalgam de citate din cărțile noastre preferate, fotografii cu noi, versuri din cântece, flori și, mai ales, ochi de toate dimensiunile și cu tot felul de expresii... Tami studia privirile oamenilor, iar pe mine mă uimea capacitatea ei de a le transpune aproape perfect pe orice suprafață plană, atâta vreme cât avea ceva cu care să deseneze. Odată îmi desenase un Minion pe un șervețel de la Starbucks folosind doar un bețișor pentru amestecat și spuma din frappuccinoul meu.

Mi-am pus geanta pe insula din bucătărie și m-am dus direct la frigider, deși nici eu nu știam prea bine de ce. Eram un dezastru în bucătărie. Odată încercasem să-mi fac plăcintă ciobănească după rețeta fostei mele mame vitrege, dar o uitasem în cuptor și aproape incendiasem tot apartamentul. Era mai sigur să comand mâncare.

Aveam în curând un examen la microeconomie, așa că m-am hotărât să mă așez și să învăț. Am pus niște muzică clasică și, fără să-mi dau seama, orele au zburat. Când am deschis ochii, mi-am dat seama că adormisem într-o poziție foarte incomodă. M-am ridicat, dorindu-mi să existe cineva care să mă ia în brațe și să mă ducă în pat ca pe o fetiță. Dar n-aveam norocul ăsta.

Am pus manualul pe măsuta de cafea și m-am târât până în dormitor. De îndată ce m-am cuibărit sub pilota albă din puf, m-a cuprins un sentiment de singurătate. Nu eram tristă, nu chiar, dar trăisem dintotdeauna înconjurată de mulți oameni. Acasă, Lupita, menajera, fusese ca o mamă pentru mine. Mai erau Peter, șoferul, Frank, grădinarul, și chiar Logan, garda de corp a tatălui meu, când era acasă. La internat împărțisem camera cu alte patru fete, printre care și Tami, așa că aproape niciodată nu eram singură.

Aici, când rămâneam singură, uneori mă cuprindeau temeri iraționale; cel mai mic zgomot era suficient ca mintea mea să proiecteze un întreg film de groază. Uram zilele de felul ăsta.

Am închis ochii, m-am afundat sub pătură și am început să număr în gând: unu, doi, trei... optsprezece... patruzeci și patru, patruzeci și cinci... două sute șase. Undeva pe la cinci sute patruzeci și trei, am adormit în sfârșit.

Ziua de vineri a venit cât ai clipi. Fusesem invitată la o petrecere de Ziua Îndrăgostiților pentru cei singuri, într-un club, dar refuzasem. Nu pentru că nu-mi plăcea să ies – adoram asta –, ci pentru că hotărâsem că prefer să rămân acasă și să dansez sau să mă uit singură la un film.

După ce petrecusem mai bine de două ore și jumătate la bara de balet, făcând *pliés*, mi-am tras peste

costumul de balet o cămașă albă supradimensionată și am scos cartea de vizită a lui Harry.

Puteam să-l sun și să-l întreb dacă vrea să ieșim la cină. Așa măcar nu mai trebuia să comand încă o pizza de la localul de după colț. Dar apoi mi-am amintit că nici măcar nu mă întrebasese cum mă cheamă. Ce era să fac, să-i scriu: *Hei, sunt tipa aia oarecare din bar. Vrei să luăm cina împreună de Ziua Îndrăgostiților?* Nici vorbă.

Afară încă era lumină, așa că mi-am tras o pereche de colanți, mi-am pus un pulover, mănușile și tenișii preferați și am ieșit la alergat. De obicei alergam mai bine de o oră în fiecare zi, dar niciodată dimineată, fiindcă uram să mă trezesc mai devreme decât era absolut necesar. În plus, îmi plăcea enorm să văd apusul peste lacul din Central Park.

I-am făcut cu mâna lui Norman, zâmbind, și am ieșit. Abia se făcuse seară. Central Park era mereu plin de oameni – familii care își duceau copiii la locurile de joacă, alții care își plimbau câinii, hrăneau rațele sau, în zilele mai călduroase, se bucurau de câteva clipe la umbră. Când soarele începea să coboare spre orizont, parcul se golea treptat, cu excepția alergătorilor. Îi știam pe câțiva dintre cei care veneau regulat și ne salutăm din cap când treceam unii pe lângă alții. Am făcut odată greșeala să ies cu unul dintre ei și mi-am jurat că n-aveam s-o mai repet. Uram să fiu nevoită să-mi schimb traseul de alergare doar ca să nu dau peste foștii parteneri de aventuri.

După o alergare intensă, mai lungă decât de obicei, am încetinit și am luat-o la pas ca să-mi revin treptat. Ziua făcuse loc unei nopți superbe și senine, iar luminile zgârie-norilor sclipeau pe suprafața apei. Iubeam orașul ăsta. Mulți se plângeau că e prea aglomerat, că oamenii nu se opresc niciodată din alergătură și

tot așa. Eu îmi petrecusem întreaga viață în mediu rural, iar faptul că mă aflam acolo, în mijlocul unui oraș așa mare, mă făcea să simt că iau parte la ceva palpitant.

M-am aplecat să beau din jetul rece al unei cișmele, ținându-mi coada lungă într-o parte ca să nu-mi ud părul...

Atunci s-a întâmplat. N-am avut timp nici măcar să țin.

Cineva m-a prins cu o mână de mijloc și m-a tras înapoi, în timp ce cu cealaltă mi-a acoperit gura cu o cârpă umedă care mirosea îngrozitor. Am încercat să mă împotrivesc cu toate puterile, în timp ce panica îmi cuprindea și trupul, și mintea. M-am zbatut cât am putut ca să scap, dar cel care îmi ținea cârpa umedă pe față s-a mișcat repede.

Pleoapele mi-au devenit tot mai grele și mi-am pierdut toată puterea din mâini și picioare. Am simțit cum cad pe spate, prăbușindu-mă în brațele cuiva înalt și musculos.

— Bag-o în dubă!

A fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să-mi pierd cunoștința.